

ANUL XL

MARTIE - APRILIE

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Nr.

3-4

1962

E PRIMĂVARĂ IAR

*Pe lunci coboară dulcea primăvară
Cu cerul ei strălucitor și clar,
Cu muguri și cu flori care răsar,
Cu soare cald în inimi și afară...*

E primăvară iar !

*Din lumea ei pășește zîmbitoare
Cu ochi senini și vii ca de cleștar
Și-aprinde-n suflet tainicul amnar
Al bucuriei pururi grăitoare...*

E primăvară iar !

*Pe sub stejari se-nalță firul ierbii
Și apele izvoarelor tresar,
Și-n cîntul lor cel multimilenar,
Trecînd prin văi, adapă-n cale cerbii...*

E primăvară iar !

*Din fapt de zi pășind peste verdeață
Privești, din pomi, petale mici cum sar
Și cum din zare zorile răsar
Jucînd în ochi o dragoste de viață...*

E primăvară iar !

*Și cît de mică inima-mi se pare
Căci n-are cum cuprinde-acest hotar,
Această mare plină de nectar
A primăverii dulci renăscătoare...*

E primăvară iar !

C. G.

DEZARMAREA

O MARE BINEFACERE PENTRU OMENIRE

de

I. TĂCHICI

ÎN ACEST NUMAR

E primăvară iar — versuri
Dezarmarea, o mare binefacere pentru omenire
Jertfa ispășitoare a Domnului Hristos
8 Martie, ziua internațională a femeii
Elogiul femeii virtuoză — versuri
Insemnătatea alimentară a legu- melor
Pitcairn
Din lumea gândurilor
Sinceritatea în intențiile sufle- tului
Primele cinci traduceri integrale ale Bibliei în românește
Virtutea amabilității
Altruismul — versuri

Milioane de oameni din lumea întreagă își îndreaptă speranțele lor spre Geneva. Acolo are loc un nou și îmbucurător eveniment: la 14 martie a. c. s-au început ședințele „Comitetului celor 18“, care discută problema dezarmării generale și totale.

În pragul acestei primăveri, pare că nimic n-ar fi mai fericit și mai liniștit pentru omenire, decît să știe că pericolul războiului atomic a trecut și că era unei adevărate păci și înțelegeri între oameni și popoare a început.

Așa numitul „Comitet al celor 18“ a fost creat prin hotărîrea Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite și cuprinde reprezentanți a optsprezece state; 5 state socialiste, 8 state neutre și 5 state capitaliste.

Faptul că forul internațional cel mai competent a creat acest organism; faptul că s-a stabilit de comun acord, în cadrul O.N.U.-ului, obiectivul discuțiilor privind dezarmarea generală și totală, face să sporească speranțele că de această

dată se vor face pași hotărîți înainte spre pace prin dezarmare.

După cum s-a arătat cu prisosință pînă aici, popoarele lumii, milioane de oameni din lumea întreagă, și viața însăși cere un acord în privința dezarmării și așteaptă să vadă înfăptuită dezarmarea care va aduce o mare binefacere întregii omeniri.

În preajma acestei Conferințe, s-a făcut propunerea ca ea să fie precedată de o întîlnire a șefilor de guverne, care să discute și să stabilească în prealabil baza unui progres hotărît în problema dezarmării. Deși nu s-a realizat obiectivul acestei propuneri, discuțiile au început la Geneva sub semnul unui optimism îndreptățit care este întreținut de opinia publică a luptătorilor pentru pace din lumea întreagă.

Spre Comitetul celor 18 se îndreaptă speranțele mișcării pentru tratative serioase, în vederea lichidării cursei înarmărilor, înainte ca această situație — în cazul unui război — să lichideze milioane de oameni —

bărbați, femei și copii — și mai înainte ca în urma pulberii radioactive teritoriile întinse să rămână pustii, fără viață pe ele.

Dezarmarea generală și totală este cerută de popoarele lumii, dornice de pace. Această problemă a fost discutată la Organizația Națiunilor Unite. Războiul este cea mai îngrozitoare amenințare în zilele noastre. Pentru a nu îngădui un nou război, trebuie distruse mijloacele de ducere a războiului, trebuie create condiții în care nici un stat să nu mai aibă posibilitatea de a declanșa operații militare împotriva altui stat. Iată rațiunea pentru care se cere dezarmare generală și totală.

Pentru a arăta gravitatea unor fapte care periclitează pacea lumii și pentru a se face ecoul opiniei publice, Consiliul Mondial al Păcii a lansat un Apel în care se arată că „curșa înarmărilor însemnează o grea povară economică, o piedică în calea spre progres“, și că înarmarea atomică „amenință să distrugă întreaga omenire“. Nu trece nici o zi fără ca oamenilor să li se amintească prin ceva că asupra lor planează pericolul nuclear.

Sîntem martorii unor acțiuni periculoase. Cercurile diriguitoare din occident au dispus să înceapă experiențele cu arma nucleară în atmosferă. Luarea acestei hotărîri tocmai acum cînd la Geneva se duc tratative cu privire la dezarmare, dezamăgește profund omenirea, prin al cărui glas s-a cerut încetarea definitivă a acestor experi-

ențe. Totuși, eforturile pentru pace și dezarmare nu slăbesc. Forțele păcii din lumea întreagă cred în progresul omenirii, în forța rațiunii oamenilor de bună credință și în biruința finală a cauzei păcii pe pămînt.

De aceea, se speră că eforturile depuse la Geneva vor izbuti și vor realiza pași hotărîți spre pace, dezarmare și înțelegere.

La Geneva, pe adresa Comitetului celor 18, se primesc în fiecare zi sute de scrisori și telegrame în care diferite organizații de masă din diverse țări, și personalități marcante, care formează glasul opiniei publice mondiale, cer să se depună toate eforturile spre a se înfăptui cât mai grabnic dezarmarea generală și totală.

Dezarmarea ar constitui o mare binefacere pentru omenire. În cadrul Organizației Națiunilor Unite s-a format un grup internațional de experți care au avut sarcina să întocmească un raport care să cuprindă un studiu privitor la susținerea unora cum că încetarea producției de război, cum că dezarmarea ar produce o criză economică și o perturbare a vieții economice, fără precedent. La 11 martie, această comisie a depus la O.N.U. raportul privitor la consecințele dezarmării generale și totale. Acest material care va fi înaintat Comitetului celor 18, arată în mod clar că dezarmarea nu ar aduce o criză economică, ci dimpotrivă resurse uriașe ar fi puse în slujba pașnică a omenirii.

S-a calculat că suma care se cheltuiește anual de toate țările pentru înarmare, se ridică la 120 de miliarde de dolari. O revistă americană a calculat că se cheltuiește 14 milioane de dolari pe oră pentru înarmare și armată. Dacă acești bani ar fi cheltuiți în scopuri pașnice, 1 miliard 200 de milioane de oameni și-ar dubla venitul lor anual pentru întreținerea familiei. Această sumă fantastică, cheltuită într-un an pentru înarmare, dacă ar fi folosită pentru nevoile oamenilor din lumea întreagă ar însuma 12.000.000 de locuințe, 60.000 de școli și 12.000 de spitale. De ce oare aceste resurse materiale să fie puse în slujba morții și a distrugerii? Încetarea cursei înarmărilor n-ar aduce stagnare, dezechilibru și criză economică, ci din contră ar da producției pașnice 13.000.000 brațe de muncă, avînd resurse financiare și materiale suficiente pentru a lucra la satisfacerea nevoilor oamenilor care se zbat astăzi într-o stare de mizerie.

În documentul Consiliului Mondial al Păcii, adoptat la Stockholm, în decembrie 1961, se arată că „Încordarea internațională s-a accentuat în ultimul timp extrem de mult. Cursa înarmărilor s-a intensificat și există pericol real al izbucnirii unui război nuclear“. Față de acestea — precizează documentul — în prezent forțele păcii cer: „Să se pună capăt tuturor experiențelor cu arme nucleare, în atmosferă, în cosmos, sub pămînt și sub apă; să se interzică producerea, stocarea

de rezerve, răspîndirea și folosirea armei nucleare, căci, în actualul stadiu al realizărilor științifice și tehnice în domeniul armelor de exterminare în masă și în condițiile relațiilor încordate, acestea formează cel mai grozav pericol.

La Geneva se depun eforturi serioase. Delegația U.R.S.S. a prezentat proiectul Tratatului de dezarmare generală și totală sub un strict control internațional. Acest anteproiect de Tratat conține elemente realiste și eficiente, care prevăd măsuri precise și atotcuprinzătoare ce fac posibilă dezarmarea, arătînd etapă cu etapă aplicarea unui riguros control internațional.

Tot delegația sovietică a mai prezentat de asemenea proiectul: „Declarație cu privire la interzicerea propagandei de război”. Sigur că cei interesați în menținerea războiului rece, a intensificării înarmărilor, care mențin starea de spaimă ce le aduce profituri financiare, nu primesc ușor discutarea acestor probleme.

Omenirea este direct și serios interesată în problema păcii și războiului. Presa americană a scris despre faptul că în două rînduri, din cauza unor semnale false și a unor imagini defectuoase apărute pe ecranele instalațiilor de radar, comandanții militari au dat ordin ca avioanele strategice, purtînd încărcătură atomică, să se ridice în văzduh. Nu mai lipsește mult, ca într-un asemenea moment penibil, să se producă un dezechilibru psihic mai pronun-

țat și să se dea un ordin greșit care să producă evenimentul cel mai fatal din viața acestei planete. Nu este de glumit. Pericolul este pericol și trebuie privit ca atare. În etapa actuală trebuie să se dea din partea tuturor oamenilor sprijinul cel mai eficient ideilor luptei pentru dezarmare și pace.

Tratatul de la Geneva trebuie susținute de glasul opiniei publice mondiale, căreia să i se alături toți oamenii de bine. În lumea de astăzi s-au acumulat stocuri de arme cu o așa putere de nimicire, încît într-o clipă fatală „se poate provoca un incendiu mondial de proporții fără precedent, o catastrofă termonucleară care ar șterge de pe fața pămîntului țări și popoare întregi și ar pricinui distrugerii practic incalculabile.

În lumina acestor fapte, capătă o însemnătate deosebită inițiativa Comitetului Mondial al Păcii care a fixat pentru iulie 1962, convocarea la Moscova a Congresului Mondial pentru dezarmare generală și pace. Nici odată problemele păcii nu au fost atît de arzătoare pentru întreaga omenire ca în zilele noastre.

Fără a ne face iluzia că drumul spre dezarmare este scurt și neted, avem totuși convingerea că dacă, în calea tratatelor de la Geneva nu se vor ridica obstacole artificiale, este posibil a se găsi căile și posibilitățile încheierii unui acord în problema dezarmării. Trebuie să se găsească această cale, ca omenirea să fie izbăvită de primejdia unui război nuclear

pustiitor. Această sarcină grea dar nobilă, trebuie purtată de toți oamenii cinstiți care își dau seama de întreaga răspundere ce o avem față de omenire și de viață în acest moment suprem pe care îl trăim.

De aceea, la încheierea acestui articol, care trece în revistă cîteva fapte în legătură cu problema păcii și dezarmării, chemăm pe toți credincioșii noștri să se unească în eforturile serioase ce trebuie depuse pentru cauza omenirii, pentru pace și înțelegere.

Munca scutește pe om de trei mari rele: plictiseala, viciul și sărăcia. — Voltaire.

Omule, nu uita că în viață omul nu trebuie să ceară fericirea decît de la munca lui; iar nu de la noroc sau de întîmplare. — Andersen.

Cine nu vrea să lucreze, acela nici să nu mînce.

Apostolul Pavel (2 Tes. 3, 10).

Comoara de preț a unui om este munca. — Solomon (Proverbe 12, 27).

Jertfa ispășitoare

A

DOMNULUI HRISTOS

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când sintem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, . . . prin care am câpătat împăcarea“.
Rom. 5, 10, 11.

Jertfa ispășitoare a Domnului Hristos care este prezentată aici este tema centrală a planului de mântuire. Ea este descoperirea iubirii nemărginite a lui Dumnezeu. Mai înainte de crearea acestei lumi Dumnezeu și Domnul Hristos au intrat într-un legământ solemn pentru a răscumpăra pe Adam și urmași lui, dacă aceștia ar păcătui.

Prin neascultare, primii noștri părinți s-au despărțit de Izvorul a toată viața.; dar Dumnezeu nu i-a lăsat în această stare. După păcătuire, primul tablou pe care-l avem cu privire la Dumnezeu este acela al unui Părinte ceresc iubitor căutând pe păcătos: „Unde ești?... Nu cumva ai mâncat din pom?“

Inițiativa salvării păcătosului trebuia să fie luată de Dumnezeu, deoarece acesta era neputincios a face ceva pentru mântuirea sa. Lucrarea de ispășire își are originea în dragostea supremă a lui Dumnezeu pentru om. Planul a fost făcut

între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. A fost un pas făcut de Dumnezeu spre păcătos, și nu un pas al acestuia spre Dumnezeu. A fost o chemare din partea lui Dumnezeu ca cel neascultător să se împăce cu Sine, și nu Dumnezeu să fie împăcat cu acesta. Lucrarea aceasta a avut deja loc prin oferirea de bună voie a Domnului Hristos.

Jertfa ispășitoare a Domnului Hristos nu a fost făcută pentru a determina pe Dumnezeu să iubească pe aceia pe care de altfel El i-ar urî; și nu a fost făcută a da la iveală o iubire ce nu exista; ci ea a fost ca o manifestare a iubirii ce era deja în inima lui Dumnezeu, o mărturie a favoarei divine în fața ființelor cerești, a lumilor necăzute, și în fața neamului omenesc căzut... Noi nu trebuie să nutrim ideea că Dumnezeu ne iubește datorită faptului că Domnul Hristos a murit pentru noi, ci că El ne iubește atât de mult încît a dat pe singurul

Său Fiu ca să moară pentru noi.

Jertfa ispășitoare este mijlocul prin care legătura dintre Dumnezeu și păcătos este restabilită așa încît acesta care este condamnat la moarte să poată fi salvat și să aibă viață veșnică. Expresia ebraică folosită în V. Testament pentru ispășire redă ideea de „acoperire“, și astfel de „a ierta“, „a grația“.

Ea include de asemenea ideea procurării unui înlocuitor, a răscumpăra, a răscumpăra o moștenire înstrăinată de ruda cea mai apropiată. Toate acestea le-a făcut Domnul Hristos pentru noi în lucrarea Sa de răscumpărare.

„Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în sîngele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încît, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“. Rom. 3, 25, 26.

Aceasta este ceea ce a făcut pentru noi Domnul Hristos, venind din cer. Noi eram neputincioși în a face acest lucru pentru noi înșine, și situația noastră — despărțiți de El — era fără de nădejde în ceea ce privește mântuirea noastră. „Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“. Mat. 20, 28.

În traducerea greacă a Noului Testament, rădăcina de unde

derivă cuvîntul mîntuire (răscumpăra) are o însemnătate medicală. Mîntuire înseamnă „vindecare“. După cum medicul îngrijește cu toată atenția pe pacienții săi suferinzi, tot astfel Domnul Hristos, Marele Medic, aduce vindecarea tuturor celor ce suferă din cauza păcatului. Lucrul acesta El l-a făcut public în orașul Său natal Nazaret: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia: M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor... slobozenia, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați“. Luca 4, 18.

Ispășirea implică nu numai iertarea păcatelor, ci și readucerea omului la starea sa inițială de înțelegere și armonie cu Dumnezeu.

Concepția de substituire, sau înlocuire a jertfei dă o corespunzătoare cunoștință despre dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu, și prezintă de asemenea dragostea lui Dumnezeu pentru păcătos în dăruirea Fiului Său ca înlocuitor al morții acestuia. Domnul Hristos, una cu Tatăl, a luat asupra Sa natura omului. Față de această condescendență a Sa, universul a început să înțeleagă teribila mîhnire pe care păcatul a provocat-o lui Dumnezeu.

Planul de mîntuire a fost pus la punct în sfaturile cerului între Tatăl și Fiul. Apoi Domnul Hristos s-a legat Însuși să răspundă pentru om în cazul cînd acesta s-ar dovedi neascultător. El S-a legat a se aduce jertfă

de ispășire care să unească orice suflet credincios cu Dumnezeu.

De îndată ce păcătosul a avut nevoie de un înlocuitor, Domnul Hristos l-a dat. Din punct de vedere al perspectivei profetice rezultatele crucii erau operatorii imediat ce Adam a păcătuit în Eden.

De-a lungul tuturor veacurilor întunecate dinaintea venirii Domnului pe pămînt, jertfele simbolizau acest minunat plan de mîntuire. Acele jertfe din primele timpuri făcute pentru păcat erau eficace pentru împăcare, cu condiția privirii prin credință la moartea Domnului Hristos ca Miel al lui Dumne-

zeu care va ridica păcatele lumii. Astfel s-a făcut posibil ca cei ce au trăit înainte de Golgota să fie mîntuiți în acelaș fel ca și cei ce trăiesc după Golgota. Nu există decît o singură cale de mîntuire, un singur Mîntuitor, Isus Hristos Domnul nostru. Enoh a fost luat la cer fără a gusta moartea, datorită credinței lui în jertfa Domnului Hristos. Moise a fost înviat din morți și luat la cer prin credința în învierea Domnului Hristos, care urma să vină.

Isus a luat locul nostru pe cruce, și atunci cînd îl primim ca Mîntuitor al nostru noi intrăm în locul desăvîrșitei noastre primiri înaintea lui Dumnezeu. Aceasta a fost dovada cea mai sublimă a iubirii lui Dumnezeu față de păcătos. Cînd Domnul Hristos a murit pe Golgota, jertfele aduse timp de veacuri și-au găsit împlinirea în acest mare sacrificiu al Său „căci este cu neputință ca singele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele“ (Ebr. 10, 4).

Cît de mult ar trebui să înălțăm darul nespus de mare al Domnului Isus Hristos făcut pe lemnul Golgotei ! Aceasta este temelia mîntuirii noastre.

Dacă Domnul Hristos nu se ridică din mormînt, atunci omul

ar fi rămas în păcat. Apostolul Pavel spune : „Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sînteți încă în păcatele voastre“. 1 Cor. 15, 17.

Totuși, Cel fără de păcat a rupt barierele morții și a deschis larg mormîntul.

Acum ca Marele nostru Mare Preot întronat El a devenit „un slujitor al locului prea sfînt și al adevăratului cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul“. Ebrei 8, 2. „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mînă omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

Și nu ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca Marele Preot, care intra în fiecare an în locașul prea sfînt cu sînge, care nu era al lui ; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de multe ori de la întemeierea lumii ; pe cînd acum, la sfîrșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa“. Ebr. 9, 24—26.

El slujește acum în curțile slavei. „Isus este Marele nostru Mare Preot în ceruri. Și ce face

El ? El mijlocește și face ispășire pentru cei ce cred în El“.

Darul Duhului Sfînt din ziua Cincizecimii a fost pe pămînt semnul că Domnul Hristos Și-a început slujba Sa în ceruri.

„Sacrificiul cel mare fusese adus și fusese primit, iar Duhul Sfînt care a coborît în ziua Cincizecimii a condus mințile ucenicilor de la sanctuarul pămîntesc la cel ceresc, unde Domnul Isus intrase cu propriul Său sînge, pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi binecuvîntările ispășirii Sale“.

„În timp ce El (Hristos) este în ceruri continuîndu-Și lucrarea de ispășire și mijlocire începută pe pămînt, viața și caracterul Său trebuie să fie exemplificat de biserica Sa de pe pămînt“.

Jertfa Domnului Hristos este completă și desăvîrșită. El este imparțial în toate legăturile Lui cu păcătoșii.

Lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos este răspunsul final dat problemei atît de debătute a păcatului.

Sunetul îngerului al șaptelea ne introduce în rolul Domnului Hristos. Lucrarea în Sanctuar se va termina.

Niciodată nu va mai fi necesar ca jertfa de ispășire să fie repetată.

I. BĂTRÂNA

ELOGIUL FEMEII VIRTUOASE

*O femeie virtuoasă, dăruită cu mult har,
Este mai de preț ca piatra scumpă de mărgăritar.*

*Al ei soț în ea se-ncrede ne-ncetat, se-ncrede tare,
Căci o vede făcînd toate cu nespusă-ndeminare.*

*Cît trăiește, ea de-a pururi binele îl făptuiește
Și de rău în orice vreme și oriunde se ferește.*

*An de an aduce-n casă în curat și albă lînă
Și apoi neobosită le lucrează cu-a ei mînă.*

*Cu o navă încărcată o putem asemăna :
Ca și nava-n port — în casă mult belșug aduce ea.*

*Ea se scoală cînd e încă beznă, noapte-ntunecată
Și la toți, la cei ai casei, le dă hrană-mbelșugată.*

*De s-apucă de vreo treabă își încinge-întii mijlocul.
Mîinile apoi la lucru și le pune în tot locul.*

*Uneori și-n miez de noapte la ea arde lumînarea —
De aceea-n a ei casă stăpînește-mbelșugarea.*

*Nu arar-o vezi voioasă cum apucă furca-n mînă ;
Degetele ei țin fusul care-adună tort de lînă.*

*Pe săraci cu bucurie îi ajută orișicînd,
Niciodată de la dînsa n-a plecat un om flămînd.*

*Iarna cu a ei zăpadă niciodată n-o-nspăimîntă,
Pe ai casei cu de lînă straie bune-i înveșmîntă.*

*Cu-a ei mînă își lucrează albe-nvelitori de pat,
În vison și în porfiră se îmbracă ne-ncetat.*

*Onorat ca nimeni altul este dragul ei bărbat
Cînd la a cetății poartă stă cu cei bătrîni la sfat.*

*A ei singură podoabă e virtutea cea aleasă ;
Ei, de ziua cea de mîine, niciodată nu îi pasă.*

*Cu înțelepciune multă își deschide a ei gură,
Ne-ncetat pe limbă are un cuvânt de-nvățătură.*

*Pe ai casei îi observă fără preget în purtare;
Leneșilor ea le spune că n-au dreptul la mîncare.*

*Fiii ei se scoală veseli și-i dau cinste orișicînd,
Iar bărbatul ei i-aduce laude mereu, zicînd:*

*„Virtuoase fără seamăn femei multe am văzut,
Dar tu, draga mea, pe toate negreșit le-ai întrecut“.*

*Frumusețea e deșartă, dezmiardarea-nșelătoare,
Ci femeia virtuoasă vrednică e de onoare.*

*După rodul muncii dați-i pururi răsplătire dreaptă
Și la porțile cetății s-o slăvească a ei faptă.*

ION BĂTRÎNA VOIVODENI

ÎNSEMNĂTATEA ALIMENTARĂ

A L E G U M E L O R

În numerele trecute ale revistei noastre am scris despre valoarea fructelor și a sucurilor atît ca alimente cît și ca medicamente. De data aceasta în cadrul spațiului rezervat ne vom ocupa de importanța legumelor în alimentație.

În urma cercetărilor științifice s-a stabilit că există o foarte strînsă legătură între sănătate și alimentație și că, pentru a ne păstra sănătatea și pentru a da posibilitatea organismului să-și refacă energia și celulele distruse, este nevoie ca hrana zilnică să aducă organismului elementele chimice de care acesta are nevoie în procesul lui de refacere.

Organismul nostru are nevoie de energia necesară pentru desfășurarea procesului vieții în diferitele lui lucrări. Energia a-

ceasta este produsă în organism de transformările continue ale substanțelor nutritive consumate, transformări care au loc în corpul nostru. Este știut că pe lîngă substanțele anorganice (apă, săruri minerale și gaze), în compunerea organismului intră și substanțele organice: proteine (albuminoide), glucide (hidrați de carbon, zaharuri), grăsimi (lipide).

Proteinele se găsesc în mare cantitate în hrana de origine vegetală, ca de pildă: cartofi, varză, piine, macaroane, paste făinoase, mazăre, fasole, linte, ciuperci. Pentru ca proteinele să poată fi reținute de organism, acesta are nevoie de vitamine, care în proteinele de origine animală se găsesc în cantități mult mai mici sau chiar deloc; de aceea, este ne-

voie de un consum cât mai mare de vegetale, căci este știut că a încerca să ne procurăm proteinele numai din alimentația carnată nu e de dorit, deoarece această alimentație este mult dăunătoare organismului. În plus, alimentația carnată lipsită de vegetale (legume) produce în intestine un proces de putrefacție și de formarea unor substanțe toxice. Un consum cât mai bogat de legume, fructe și produse lactate va evita această stare dăunătoare, influențând favorabil activitatea bacteriilor intestinale. Se recomandă pe cât posibil ca legumele și salatele să fie consumate crude, deoarece cu cât cantitatea de legume și salate proaspete este mai mare cu atât și vitamina C care ajută la asimilarea substanțelor va fi mai bogată, și asimilarea se va face în condiții mai bune.

Glucidele (hidrații de carbon sau zaharurile), care formează cea mai importantă sursă de energie și care au un important rol în metabolismul organismului, trebuie căutate nu atât de mult în dulciuri, bomboane, prăjituri, etc. unde e drept că se găsesc din abundență, dar sînt lipsite de vitamine și săruri minerale, ci în fructe și legume care conțin cantități importante de zahăr, cum ar fi: castanele, nucile, portocalele, afinele, strugurii, prunele, piersicile, caisele, cireșele, perele, merele și fasolea soia, linte, mazărea, păstirnacul, țelina, sfecla roșie, salata

verde, ardeiul verde, morcovul, cartoful, mazărea, fasolea verde și altele.

Organismul are apoi nevoie și de grăsimi pentru buna funcționare, întrucît acestea ajută la asimilarea normală a diferitelor vitamine ca de pildă: vitaminele A. D. E. K., ele mai îndeplinind și alte roluri importante în organism. Grăsimile se găsesc în mare cantitate în cărnuri, dar începînd de la anumite vârste ele trebuie reduse pînă aproape la suprimarea totală, deoarece s-a constatat că cele mai prețioase grăsimi necesare pentru organism nu sînt cele din cărnuri, ci acelea care se găsesc în lapte și în produsele lactate ca de pildă: untul, frișca, smîntîna, brînză de vaci proaspătă, brînză de vaci grasă, brînză de oi și apoi în gălbenușul de ou. Grăsimile din produsele lactate sînt cele mai ușor asimilabile pentru or-

ganism și au în ele o importanță sursă de vitamine. Uleiurile vegetale nu au vitamine, în schimb sînt bogate în acizi grași, foarte folositori corpului.

Numeroasele cercetări deci, efectuate în legătură cu valoarea alimentară a diferitelor produse naturale au arătat că legumele joacă un rol de cea mai mare importanță în alimentația omului. Pe lîngă conținutul de substanțe nutritive în general, ele au și un gust plăcut ceea ce le face ușor de întrebuițat și de mare folos organismului. Ele mai au și rolul de a neutraliza aciditatea creată în organism. Pe lîngă conținutul bogat în substanțe proteice, hidrați de carbon, zaharuri, amidonuri, aminoacizi și amide, în multe cazuri ele se situează ca valoare deasupra altor alimente din dieta carnată. Așa cum am arătat mai sus ele aduc organismului prețioase vitamine care joacă rolul de catalizatori în procesele de metabolism. Dacă aceasta ar lipsi, ar avea loc multe tulburări grave în organism.

Vitaminele acestea se găsesc în plantele-legume fie în stare completă, fie sub formă apropiată, sub denumirea de provitamine, care apoi sînt transformate de organism în vitamine. În cele ce urmează redăm, după lucrarea „Cultura legumelor“ de I. Maier, un tabel cu conținutul de vitamine al legumelor:

Denumirea legumei	Conținutul în vitamine (în mg la 100 gr. legume proaspete)					Vita- mina K (în unită- ți biolo- gice la 1 kg legu- me)
	Vita- mina A	Vita- mina B ₁	Vita- mina B ₂	Vita- mina C	Vita- mina PP	
Pepene verde	0,05	0,05	0,07	—	—	—
Anghinare	1,50	0,25	—	—	0,7	—
Pătăgele vinete	0,02	—	0,03	7	—	—
Mazăre bob (păstăi)	0,50	0,10	—	100	—	—
Mazăre verde	1,37	0,30	0,15	25	2,10	—
Pepene galben	0,85	0,05	0,07	20	1,00	—
Dovlecei	0,06	0,08	0,08	15	0,30	—
Varză căpățină	0,05	0,16	0,05	30	0,40	200
Varză murată	0,03	—	—	20	—	—
Varză de Bruxelles	0,80	0,15	—	130	—	—
Varză roșie	0,20	0,10	—	50	—	60
Varză de Savoia	0,60	0,18	—	35	—	—
Conopida	0,10	0,18	0,06	65	0,57	400
Cartofi	0,08	0,18	0,02	20	1,12	20
Gulii	—	0,08	—	1	—	1,12
Ceapă verde	0,3	0,12	0,05	20	—	—
Ceapă de tuns	—	0,06	0,02	10	0,10	—
Morcov proaspăt	7,00	0,10	0,05	5	0,31	200
Castraveți	0,1	0,5	0,04	8	0,25	—
Păstîrnac	—	0,11	0,07	20	—	—
Ardei gras	1,85	0,06	0,03	300	0,85	—
Ardei iute	—	—	—	200	—	—
Patrunjel (frunze)	10	0,02	—	180	—	—
Patrunjel (rădăcină)	—	—	—	3	—	—
Revent (pețiol)	0,10	urme	—	20	—	—
Ridiche de Iună	urme	0,12	0,03	30	0,10	—
Ridiche de Iarnă	„	0,03	2	15	—	—
Salată	4,00	0,04	0,07	20	0,20	—
Sfeclă de frunze	7	—	—	10	—	—
Sfeclă de rădăcină	—	0,20	0,04	8	0,60	—
Țelină de frunza	7	—	—	75	—	—
Țelină de rădăcină	urme	0,05	0,02	6	0,50	—
Sparanghel	1,30	0,19	0,08	40	1	—
Tomate	0,60	0,08	0,05	27	0,47	50
Mărar	8	0,14	—	170	—	—
Fasole	—	0,35	—	15	—	—
Hrean	—	—	—	100	—	—
Usturoi	—	—	—	10	—	—
Spanac	8	0,18	0,06	55	0,51	600
Ștevie	5	0,07	—	60	—	—
Suc de lămie	0,4	0,18	0,03	60	—	—
Mandarine	0,3	0,08	0,04	30	—	—

După aceeași lucrare subliniem importanța pe care o prezintă vitaminele pentru buna funcționare a organismului cum și tulburările provocate atunci când lipsesc din organism una sau mai multe vitamine.

Vitaminele ce se găsesc în legume sînt :

— Vitamina A cunoscută și sub denumirea de vitamina anti-xeroftalmică, sau antiinfecțioasă, cu provitaminele sale — carotenele (pigmenți de culoare galbenă, portocalie, roșie). Lipsa

vitaminei A provoacă o serie de tulburări oculare (scleroza corneei, micșorarea percepției în lumina obscură), hiperpigmenția pielii, modificarea echilibrului mineral în sînge și alte tulburări. Vitamina A după cum se vede în tabel se găsește într-o serie întregă de legume, pătrunjelul fiind cel mai bogat.

— Vitamina B (complexul B) (B₁₂, H, biotina, etc.) este vitamina cunoscută anti-beri-beri. Vitamina B₁ are acțiune favorabilă asupra creșterii, iar lipsa

ei dă astenia generală. Vitamina B₂ ajută creșterii, iar lipsa ei duce la leziuni de piele, nervi, etc.

Vitamina PP este cunoscută ca vitamina antipelagrosă. Legumele : conopida, varza albă, varza roșie, guliile, prazul, măcrișul, salta verde, sfecla roșie și alte legume conțin cantități importante din vitaminele B₁, B₂ și PP.

Vitamina C, cunoscută sub denumirea de vitamina anti-scorbutică, este foarte valoroasă, iar omul nu o poate sintetiza decît consumînd în primul rînd vegetale ce conțin această vitamină. Lipsa vitaminei C duce la boala de scorbut, ulceratii, deșosarea dinților, etc. O serie de specii de legume se găsesc în întrecere cu multe fructe în ceea ce privește conținutul în vitamina C. Iată de exemplu cîteva din legumele respective : conopida, mazărea, varza de Bruxelles, varza roșie, varza de Savoia, ardeiul gras, ardeiul iute, țelina, mărarul, hreanul, spanacul, ștevia, tomatele, măcrișul, etc. (După lucrarea „Cultura legumelor de I. Maier).

Vitaminele D (D₁, D₂, D₃, D₄, D₅, D₆) ajută în tratarea și prevenirea rahitismului, ajută metabolismul calciului și fosforului. Se găsesc în varză, conopidă, gulie, etc.

Vitamina K, cu acțiune anti-hemoragică se găsește în pă-

(Continuare în pag. 14)

— sfârșit —

Fiul cel mai mic al lui Thursday October Christian, purta de asemenea numele Thursday October. El era un copil de 10 ani când muri John Adams în 1829 și destul de matur pentru etatea lui. Venind acasă într-o zi, el chemă pe tatăl său afară, care era acum recunoscut ca fiind conducătorul insulei, spunându-i: „Tăticule, noi nu avem multă hrană în grădină, iar astăzi nu mai este deloc, chiar și apa la izvor seacă“. În adevăr, seceta cea mare începuse.

Cum populația insulei crescuse acum la 87 de suflete, apa, devenea o problemă pe primul plan, o problemă de fiecare zi. În fața acestei situații s-au făcut aranjamente cu cei din Tahiti, ca o bucată de pământ să fie pusă la dispoziția populației din Pitcairn. Regele Pomare le-a oferit cu toată înțelegerea o bucată fertilă de pământ, și la 7 martie 1831, toți locuitorii insulei Pitcairn au plecat pe mare spre Tahiti. Lo-

calnicii i-au tratat ca și când ar fi făcut parte din triburile lor, le-au spus bun venit, i-au primit foarte cordial, deși între timp regele murise și în locul său domnea fiica sa — Mi-Mitti, soția lui Fletcher Christian, fu în mod deosebit bucuroasă să-și revadă sora după 21 de ani de despărțire.

Dar zilele fericite nu durară mult, pentru că o mare tragedie se abătu asupra noilor veniți. O febră necruțătoare izbucni între ei și numai în câteva zile 14 din numărul lor au murit, printre care și iubitul lor conducător Thursday October Christian, care încetă din viață la 21 aprilie 1831. Susana, soția sa, și Mi-Mitti, mama sa, au dorit să se întoarcă imediat în insula lor dragă. Astfel, după trei săptămâni de la venirea lor, un vas fu chemat în port și un număr dintre ei, la invitația amabilă a căpitanului, fură transportați înapoi în Pitcairn. Printre aceia care navigau pe drumul întoarcerii în Pitcairn, se aflau John Buffett și fami-

lia sa; Robert Joung, Joseph Christian, Eduard Christian, Charles Christian III, Matthew Quintal și Fredine Joung (grupul era de 24).

Puține lucruri s-au schimbat în timpul absenței lor, cu excepția faptului că natura le-a procurat o abundență de apă, de care aveau așa de mare nevoie. Seceta se terminase. În curînd, toate s-au aranjat din nou ca mai înainte.

Buffett și Evans ajutară pe Nobbs în promovarea unei mutuale înmulțiri a cunoștințelor de către insulari. Buffett dădea învățături despre lucrutul lemnului și navigației.

În 1838, căpitanul Elliot, trăsă pentru prima dată legile după care să se conducă comunitatea și asistă (ajută) pe locuitorii să-și numească pe primul lor magistrat.

Alegerea generală pentru acest post, căzu asupra lui Ed. Quintal. El se căsătorise cu Dinah, fiica lui Adams, și amîndoi au fost conducători în grupurile lor. Întrucît Charles

PITCAIRN

de
DUMITRU POPA

Christian era aproape un invalid (el muri cîteva luni mai tîrziu) s-a crezut că cel mai potrivit care să-i ia locul în această responsabilitate, era Edward.

În anul 1841 Mi-Mitti trecu la odihnă. Ea era foarte înaintată în vîrstă și pînă la cea din urmă clipă ea își păstră amintirea evenimentelor primilor ani.

Susana, ultima fiică a celor ce au venit pe insulă, pe Bounty, cu 60 de ani mai înainte, muri în 1850. Cîteva probleme sociale se iviră, unele din ele erau create de marinarii de pe vasele care se opreau acolo într-un număr din ce în ce mai numeros.

Cînd în 1853, Amiralul Moresby din Portland vizită insula, el observă că rapida creștere a numărului locuitorilor va face în curînd necesară o strămutare a unei mari părți a locuitorilor într-un loc mai mare. Amiralul ajunsese la concluzia că dacă o strămutare va fi necesară într-un timp în viitor, atunci va fi mai înțelept ca acest lucru să se facă cît mai curînd cu putință și insistă ca tot poporul, toți locuitorii să meargă împreună.

În armonie cu această sugestie, au fost făcute aranjamentele necesare cu amiralitatea, și insula aleasă ca viitorul lor cămin a fost insula Norfolk.

Mulți doreau să plece, dar unii doreau să rămînă. Într-o zi din decembrie 1855, oamenii erau adunați în obișnuita lor întrunire, din paștea din față, unde se abordau toate problemele, majoritatea locuitorilor fiind pentru strămutare. Ei erau obosiți de a tot căra apă de la un capăt al insulei la celălalt, ca un rezultat al unei alte perioade de secetă. În cele din

urmă căpitanul vasului care aștepta în larg, fu anunțat căci vor fi gata să se imbarce pe Morayshire în aprilie, așa cum s-a plănuțit.

Căpitanul Joseph Mathers a sosit de la Sidney în a doua parte a lunii și pe 2 mai 1857, 187 de persoane cu tot ceea ce aveau erau imbarcați. Unii au pășit pe puntea vasului cu speranțe în viitor și cu perspectiva unor zile mai minunate, în timp ce alții, cu ochii plini de lacrimi au părăsit această insulă, patria și căminul lor.

Cu totul singură și părăsită, mica insulă rămase în mijlocul oceanului nesfîrșit și ochii lor vedeau cum încet, încet ea se pierdea din vedere învăluind-o zorile. Și multe lacrimi au fost vărsate în tăcere pentru bătrînul lor cămin.

Dar ca și rîndul trecut, nici viața din insulele Norfolk nu satisfăcea pe cei din Pitcairn. De aceea, două familii dintre ei se hotărîră a se întoarce pe insula lor mică și dragă. Young Moise și Mayhew Young împreună cu familiile — în total 16 persoane — au sosit pe insula Pitcairn la 17 ianuarie 1859. Cinci ani mai tîrziu, un al doilea grup de 26 de persoane condus de Thursday Oct. Christian II sosi pe insulă spre a completa și întregi pașnica și singuratica Comunitate a insulei Pitcairn.

Interesant pentru istoria insulei este faptul că fr. Gates, pastorul local a scos la 14 decembrie 1892 primul număr al revistei „PITCAIRNUL LUNAR”. Revista apărea în nouă pagini, format mic, cuprinzînd foarte multe materiale interesante și originale.

Cel de al doilea război mondial a adus asupra insulei noi

dificultăți printre care aceea a împuținării hranei cum și a altor lucruri necesare vieții. Din nou secetă, dar de data aceasta localnicii au fost mai bine pregătiți pentru a face față situației. Pe insulă casele erau acum acoperite cu tablă — un nou mijloc natural de captare a apei de ploaie în puțuri de piatră, făcute de fiecare gospodar în grădina lui.

Intr-un timp, localnicii erau în lipsă de făină și provizii. Amiralul Byrd vizitînd insula în drumul său spre polul Sud, le-a dat hrană, aprovizionîndu-i pentru mult timp.

Sistemul lor financiar este susținut prin vînzarea timbrelor, ale cărei serii sînt renumite în întreaga lume, dar veniturile individuale sînt scoase din strădanile personale de a vinde produse de artizanat, cum și hrană proaspătă — fructe — pasagerilor de pe vasele ce opresc în drumul lor la țărnicurile insulei.

În 1957, populația totală a insulei era de 145 de persoane. Comunitatea pitcairniană are ca bătrîni pe Oliver Clark, Roy Clark și Fred Christian, care

este a șasea generație de la Fletcher Christian.

Astfel, când umbrele serii poposesc pe stîncile prăpăstioase ale insulei alungindu-se pe infinitul aquatic al Pacificului

de Sud într-un tablou mai mult decît fermecător, ele se însoțesc cu melodia imnului de seară cu care Comunitatea Pitcairniană termină activitatea zilei.

Iar o dată cu depărtarea fiecărui vas ce poposește aici, pasagerii și vizitatorii insulei duc cu ei amintirea întîlnirii cu aceste fînte simple, dar pline de entuziasm și abnegație, cu descendenții revoltaților de pe Bounty, care înfăptuind năzuința străbunilor lor, au făcut din această insulă căminul lor drag.

săruri participînd la formarea oaselor (cele de Ca, Pb) sau a mușchilor (cele de Mg). Altele influențează metabolismul glucidelor (sărurile de K), activează în formarea hemoglobinei (sărurile de Cu și Fe), stimulează activitatea celulară. Un alt rol de seamă al sărurilor minerale în organism este menținerea echilibrului acido-bazic în organism.

Tot necesarul organismului din aceste săruri (căci ele nu trebuie în cantități prea mari) este asigurat de consumul de legume.

Acizii organici ce se găsesc în legume ca de exemplu: lactic, malic, și oxalic, în afară de faptul că sînt nutritivi, imprimă și un gust plăcut alimentelor, ceea ce face ca preparatele culinare să fie apreciate.

Conținutul în săruri minerale a citorva specii de varietăți de legume (la 100 gr.) după Somos A: din lucrarea „Cultura legumelor“ de I. Maier.

ÎNSEMNĂTATEA ALIMENTARĂ A LEGUMELOR

(Urmare din pag. 11)

trunjel, varză căpățină, varză roșie, conopidă, morcov proaspăt, tomate, spanac, etc.

Așa cum am arătat pe cit posibil aceste legume și salate trebuie consumate crude, deoarece se știe că prin fierbere vitaminele se distrug parțial sau chiar în întregime.

În afară de bogăția de vitamine arătată mai sus legumele mai conțin săruri și acizi.

În legume se găsesc următoarele săruri minerale: Ca, Fe, Cu, Pb, Mg, Na, etc. Sărurile minerale, se știe, joacă un rol deosebit de important în funcționarea normală a organismului omenesc. Unele din

Denumirea speciei	Calciu (Ca)	Fier (Fe)	Cupru (Cu)	Fosfor (Ph)	Zinc (Zn)	Clorură de Natriu (ClNa)
	mg					
Varză căpățină	43	0,1	0,05	26-78	0,5	92
Varză creastă	71	0,9	0,10	44	0,3	12
Varză roșie	60	2,5	—	288	—	165
Conopidă	20,4	2,7	0,10	16-162	0,3-0,5	94
Guli	19	0,6	0,05	46-110	1,4	210
Praz	100	0,6	0,30	126-163	0,09-0,11	210
Măcriș	98	1,3	0,20	73	0,6	112
Salată căpățină	33,4	1,7	0,10	32-41	0,4	130
Cicoare	75	1,4	—	—	—	276
Varză de bruxelles	300	1,2	—	—	—	—
Tomate	4,8	2,3	0,10-0,2	22-55	0,2-0,3	—
Dovlecel	31	0,2	0,10	60	0,3	—
Dovleac alb	40	1,7	—	—	—	—
Castraveți	14,8	0,5	0,1	0,80	0,1	—
Cartofi de iarnă	12	6,5	0,10-0,2	93-117	0,4	—
Cartofi de vară	12	6,5	—	—	—	—
Morcovi	43,8	1,3	0,20	18-124	0,3-0,4	—
Pătrunjel frunze	48	2,5	0,40	30	0,7	—
Sfeclă	30	2,5	0,70	31-70	0,7	58
Sparanghel	7,4	1,4	0,20	35-52	0,4-0,6	—
Telină	47	1,8	0,30	37-119	0,1-0,3	250
Ridichi de lună	32	0,5	0,16	22-75	0,3	71

În ultimul timp în țara noastră, prin grija care se manifestă față de consumatori, a început să ia amploare și fabricarea unor sucuri de legume (sucul de tomate) foarte apreciat de consumatori.

O serie de legume pe lângă proprietățile de mai sus mai au și proprietăți antibiotice ca: varza, usturoiul, ceapa, tomatele, cartofii, toate acestea arătând valoarea deosebit de importantă pe care o au în alimentație legumele. După datele lui I. A. Kosteletski de la Institutul Uniional pentru alimentație „K. A. Timiriachev“, din Uniunea Sovietică, s-a stabilit că un om trebuie să consume zilnic între 300—400 gr. legume. A-

cestea vor procura organismului energia, sărurile, vitaminele și elementele nutritive necesare, ajutând ca organismul să fabrice un sânge curat care va duce la simțuri vii și la o înțelegere ageră a problemelor vieții.

Cerealele, fructele și legumele preparate simplu și cât mai natural, pe lângă că sînt sănătoase și hrănitoare, dau o tărie, o putere de rezistență și o vigoare intelectuală ce nu poate fi dobîndită printr-o dietă mai complicată și mai stimulentă.

Experiența științifică arată tot mai mult veracitatea acestui lucru. Desigur, trebuie să se aibă multă grijă ca meniul să

fie suficient de bogat, pentru ca să nu fie adoptată o dietă săracă și nehrănitoare, cantitatea de alimente și conținutul lor fiind în strînsă legătură cu felul activității.

Dacă ne este posibil, să consumăm legumele și fructele direct din grădină; aceasta mărește mult valoarea lor.

Este bine stabilit pe baza experiențelor, că în mare măsură noi vom fi ceea ce mincăm, adică organismul nostru va asimila ceea ce îi dăm. De aceea, cu multă grijă trebuie să dăm organismului toate elementele pentru păstrarea sănătății în lupta contra bolilor și refacerea celulelor distruse.

IOAN DĂNEȚIU

DIN LUMEA GÎNDURILOR

Omul care fuge de muncă pierde binefacerile vieții morale și apoi sănătatea fizică, pe care o produce munca corporală necesară pentru satisfacerea nevoilor noastre. — Tolstoi.

Dacă cineva vă spune că puteți ajunge departe fără muncă și fără învățatură — feriți-vă de un astfel de om, căci nu vă vrea binele, ci, dimpotri-

vă, vă este dușman. — Franklin.

Nu codașii deschid drumul, ci fruntașii. — Björnson.

Oamenii trebuie să știe că o viață ușuratică, pe spinarea altor făpturi, este o viață pentru muște și lipitori, iar nu pentru oameni; cea mai bună rugă-

ciune la începutul unei zile este ca să nu-i pierdem orele, și cea mai mare fericire înainte de masă este conștiința că ne-am agonisit hrana în chip cinstit. — John Ruskin.

Învățați pe copii să muncească și să cunoască o meserie. Munca le va dezvolta puterea mușchilor. Cunoașterea unei meserii îi va pune la adăpost de sărăcie. — Kant.

Sinceritate

ÎN INTENȚIILE SUFLETULUI

Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea“. Mat. 3, 17.

În planul Mintuirii, găsim desfășurate intențiile lui Dumnezeu împlinite și manifestate prin persoana Domnului Isus Hristos. La început păcătosul n-a înțeles pe deplin aceste intenții din făgăduințele date, decît la urmă cînd Domnul Hristos le-a manifestat în viața trăită pe pămînt. De aceea, Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea“. Dumnezeu și-a găsit plăcerea în Domnul Isus Hristos, pentru că El trăia și manifesta în viața de toate zilele, voința Lui.

Chiar în grădina Edenului, după ce păcătuiuse, Adam și Eva căutau să se ascundă de Dumnezeu. De atunci, noi ne-am creat o stare a noastră personală. Această stare nimeni nu o poate cunoaște mai bine decît omul singur și Dumnezeu. Dar ce poate ascunde această stare? Și cum se manifestă intențiile omului după căderea în păcat?

În legăturile noastre zilnice, comunicăm unii cu alții după anumite îndemnuri lăuntrice. Aceste îndemnuri ne pun în mișcare întreaga ființă, ca astfel să ne manifestăm lăuntru nostru. Manifestarea lăuntruului inimii noastre prin legăturile zilnice cu oamenii, se poate arăta sub trei înfățișări: a. prin sinceritate, b. prin răutate, c. prin fățarnicie.

de
C. PETCU

Cel sincer are intenții curate. Izvorul lui este așa de curat, că fapta sau lucrarea săvîrșită dovedesc cu prisosință. La omul sincer, manifestarea interiorului său în afară, are o completă asemănare — între ceea ce a făcut și intenția care l-a îndemnat să săvîrșescă lucrul respectiv. După felul cum a săvîrșit cineva un lucru, putem să ne dăm bine seama și de felul lăuntric al intențiilor.

Altfel de manifestare este fățarnicia. Dacă este ceva mai primejdios pentru sufletul omului, apoi este tocmai acest fel de manifestare. Domnul Isus Hristos a condamnat și a urît fățarnicia.

Purtarea celui fățarnic față de cele două manifestări amintite, este cu totul deosebită. La omul sincer este o completă asemănare între intențiile lăuntrice și faptele sau lucrările rezultate din îndemnul acesor intenții. La cel rău la fel. Cu cel fățarnic lucrurile se schimbă. Intențiile sînt unele și faptele altele. Între ele nu există nici o asemănare. De aceea spunea pe vremuri Domnul Isus Hristos: „Voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru sînt pline de răpire și de necumpătate... Voi sînteți ca mormintele văruite, care, pe dinafară se arată fru-

moase, iar pe dinlăuntru sînt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie... Voi pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinlăuntru sînteți plini de fățarnicie și de fărădelege“. Mat. 23, 25, 27, 28. Din aceste cuvinte putem învăța cît de mult se ocupă Dumnezeu de starea lăuntrică a omului. Este primejdios pentru suflet să spui una și să faci alta.

Fățarnicia este în același timp strîns legată de lingușire. Acestea două nu se pot despărți una de alta, cum nu se poate despărți capul de corp. La omul fățarnic, lingușitor, intențiile îi sînt murdare, iar faptele par bune și frumoase, cum compara Domnul Isus Hristos în vorbirea Sa „morminte văruite“ — frumoase — adică fapte sau lucrări făcute din fățarnicie și lingușire; iar înlăuntru pline de oase și necurătenii — adică intenții al căror izvor este necurat.

Cel fățarnic își ține ascunse intențiile, iar prin exterior se manifestă cu totul altfel. Ei sînt ca un laț cu care se prind păsările. Scopul pe care-l urmărește este foarte ascuns. Ei urmăresc ceva și pentru ca să-și acopere intențiile ascunse, se manifestă printr-o înfățișare lingușitoare. Uneori, pentruca lingușirea să nu apară în felul ei grosolan, se manifestă o a-

(Continuare în pag. 24)

Biblia de la București sau Biblia lui Șerban Cantacuzino (1688). Această traducere conține atât Vechiul cât și Noul Testament. Este cea dintâi traducere românească completă a Bibliei. S-a tipărit din inițiativa voievodului muntean Șerban Cantacuzino (1678—1688). Lucrările de tipar au început în timpul domniei acestuia, dar s-au terminat abia după moartea lui, în anul 1688, sub urmașul său Constantin Brîncoveanu. Traducerea acestei Biblii se datorește mai multor persoane. Încă din anul 1662 spătarul Nicolae Milescu, cunoscut în istoriografie sub numele de Nicolae Grămăticul, a tradus Vechiul Testament din Septuaginta și Noul Testament din limba greacă și apoi trimise traducerea spre tipărire în Muntenia. Traducerea lui Nicolae Milescu a văzut lumina tiparului numai peste câțiva ani și în următoarele condițiuni. La anul 1678 se urcă pe tronul Munteniei Șerban Cantacuzino (1678—1688). Indemnat de nepotul său Constantin Brîncoveanu, care i-a urmat la tron, Șerban Cantacuzino se decide să tipărească pe cheltuială proprie Biblia întreagă. În acest scop, cere mai întâi învoirea Patriarhiei din Constantinopol, apoi aduce de la Nisa Capadociei (unii zic că de la Niș din Serbia) pe arhiereul Gherman, căruia îi dă însărcinarea să pregătească textul românesc al Bibliei.

Arhiereul Gherman de Nisis începe lucrarea sa, folosind textul grecesc al Bibliei tipărite la Frankfurt. Însă, nu mai încapă îndoială că el a avut în față și traduceri românești anterioare, îndeosebi manuscrisul spătarului Nicolae Milescu care nu ni s-a păstrat. Arhiereul Gherman moare înainte de a-și ve-

PRIMELE CINCI TRADUCERI INTEGRALE ale Bibliei În românește

de
N. DUMITRESCU

dea lucrarea terminată. Șerban Cantacuzino instituie o comisie căreia îi trasează sarcina de a duce lucrarea la capăt. Comisia este compusă din „ai noștri oameni ai locului nu numai pedepsiți (invățați) întru a noastră limbă, ce și de limba elinească avînd știință și anume: este compusă din Mitrofan, episcopul Hușilor și frații: Șerban și Radu Greceanu. Unii susțin că în comisie a fost și stolnicul C. Cantacuzino.

Despre ei se spune în prefață că „au deslușit și au îndreptat cuvintele românești“. Aceasta ne îndreptățește să credem că ei au folosit traduceri românești anterioare. Părerea predominantă este că ei au prelucrat traducerea Spătarului Nicolae Milescu, îndeosebi cu referire la Vechiul Testament, folosind în același timp Noul Testament de la Belgrad și Psaltirea slavo-Romînă a lui Dosoftei. Desigur, ca text de bază au avut Septuaginta (textul de la Frankfurt), o traducere slavonă și poate Vulgata, adică „izvoade grecești, slavone și latine“.

Hașdeu considera pe spătarul Nicolae Milescu ca traducător al întregii lucrări. V. A. Urechia și N. Iorga socotesc ca nefondată părerea aceasta. N. Iorga propune ca traducător principal pe Stolnicul Constantin

Cantacuzino și presupune că l-a ajutat Sevastos Kymenites, directorul școlii grecești din București. Sigur este că nu toată opera s-a tradus în mod efectiv din nou, ci s-au întrebuințat și „alte izvoade vechi“. N. Iorga zice că s-au utilizat Noul Testament de la Bălgrad și Psaltirea slavo-romînă a lui Dosoftei.

Tipărirea Bibliei lui Șerban s-a făcut sub îngrijirea lui Mitrofan, episcopul Hușilor, care a funcționat ca corector la tipărire. Frații: Șerban și Radu Greceanu au supravegheat tiparul.

Biblia lui Șerban, izvodită din munca și priceperea neobosiților cărturari amintiți mai sus, după mai mulți ani de trudă s-a prelucrat în întregime și apoi s-a dat la tipar. Șerban Cantacuzino n-a avut fericirea s-o vadă terminată. Ea apare la anul 1688, în București, sub urmașul său: Constantin Brîncoveanu, în timpul mitropolitului Teodosie.

Textul Bibliei lui Șerban, fiind o valoroasă alcătuire de limbă literată și vorbită, a servit drept călăuză la toate tipărișurile Bibliei, care s-au făcut după aceea.

Biblia de la Blaj. — După o sută de ani de la apariția ei, Biblia lui Șerban de la 1688 a devenit o raritate. Nu se mai putea cumpăra nici cu o avere.

Se simțea din nou nevoia unei Biblii complete. Petru Pavel Aaron, episcopul românilor uniți, întreprinse traducerea din nou a Sfintei Scripturi. Însă, apucându-se de treabă se văzu nevoit să facă o nouă traducere. Astfel, el nu se mulțumi să facă îndreptările cuvenite, ci traduse din nou, după Septuaginta, aproape întreg Vechiul Testament. Traducerea lui Samuel Micu a fost apoi revăzută de Ioan Bob, episcopul unit al Făgărașului, împreună cu alți bărbați învățați. Aceștia au înzestrat traducerea lui Samuel Micu cu o precuvintare, au adăugat la marginea textului locurile paralele și au pus în fruntea fiecărui capitol titluri care arată pe scurt cuprinsul capitolului respectiv. Astfel tradusă și revăzută, Biblia aceasta s-a tipărit în anul 1795 la Blaj. Limba traducerii lui Samuel Micu este mai corectă de-

cît cea a Bibliei lui Șerban. Totuși are destule slavonisme.

Biblia de la Petersburg. — (actualmente Leningrad) — Cea de a treia traducere românească a Bibliei întregi s-a tipărit de Societatea Biblică Rusească, în anul 1819, la Petersburg. Această Biblie este aproape identică cu cea de la Blaj. Faptul acesta se explică cu aceea că pentru traducerea de la Petersburg a servit ca bază Biblia lui Samuel Micu. Pe lângă aceasta s-a consultat traducerea slavonă, latină și franceză. Înainte de a se tipări, s-a corectat limba și s-au adaus unele propozițiuni care lipseau în Biblia de la Blaj. La traducerea Bibliei de la Petersburg au colaborat mitropolitul Gavril Bănulescu și Varlaam, arhimandritul mănăstirii Dobrovăț din Moldova. Cînd Societatea Biblică Rusească (intemeiată în 1812) s-a de-

cis să tipărească o ediție românească a Bibliei întregi, a cerut de la mitropolitul Gavril Bănulescu un text. Acesta i-a trimis Biblia lui Șerban Cantacuzino de la 1688 și pe cea a lui Samuel Micu de la Blaj.

Biblia de la Buzău. — După numai cîteva decenii ediția de la Petersburg era complet epuizată. În această situație, Filotei, episcopul Buzăului se decise să tipărească din nou Biblia. El își îndeplinește gîndul său în anii 1854—1856 cînd scoate la Buzău Biblia întreagă în cinci tomuri. Ediția aceasta este o reproducere a Bibliei de la Blaj, pe care o urmează chiar și acolo unde aceasta din urmă propune învățături în sensul Bisericii romano-catolice. Pe alocuri, în text s-au primit totuși și unele variante ale Bibliei de la 1688 și ale Bibliei de la Petersburg.

DIVERSE

...Au fost odată două broaște care trăiau liniștite și în largul lor într-un eleșeu cu apă rece, de unde în mod incidental au fost scoase de un lăptar într-o găleată cu apă, pe care acesta o turnă în garnița sa pentru a înmulți laptele ce-l vindea și a-și mări astfel veniturile.

Broaștele au fost neliniștite găsindu-se într-un element ne-

cunoscut, în care nu era posibil să-și ducă viața și au fost obligate a da cu putere din picioare pentru a-și ține capul deasupra laptelui. Una din ele, descurajindu-se pentru că era închisă într-un loc întunecos și într-un element necunoscut ei, zise: „Hai să ne dăm bătute și să ne lăsăm la fund, căci n-are nici un rost să tot dăm degeaba din picioare“. Cealaltă răspunse: „O, nu, mai bine să continuăm a da din picioare atît timp cît putem face aceasta și

să vedem ce va urma. Poate că lucrurile se vor schimba curînd“. Și astfel, una din broaște abandonă totul și se lăsă la fund. Cealaltă însă continuă să dea din picioare, și cînd lăptarul ajunse în oraș și deschise garnița sa, iată că broasca tot bătînd din picioare a făcut o bucată de unt destul de mare ca să poată pluti și acum ședea pe ea confortabil. Morala: Nu înceta niciodată a stăruii într-un lucru bun, chiar dacă uneori te prinde descurajarea.

VIRTUTEA AMABILITĂȚII

de
I. DĂNEȚIU

*Poartă-te cu semenii tăi așa cum
ai dori să se poarte ei cu tine.*

Evangelhia

Printre virtuțile unui caracter nobil, vom descoperi ca o piatră de temelie, virtutea amabilității care este de aproape înrudită cu politețea și respectul. Amabilitatea și politețea exteriorizând fondul sufletesc al unui caracter innobilat și înnoit în relațiile lui cu semenii, iar respectul venind să completeze cele două virtuți înrudite va întregi manifestarea în afară a caracterului prin respectul ce se dă altuia și sieși, așa cum zice un scriitor: Respectând omul în sine și prin sine pe semenii săi.

Amabilitatea și politețea vor deveni atunci graiul deprinderilor alese în relațiile cu semenii.

Păstrînd tradiția artei de a trăi laolaltă în chip armonios, ca pe o zestre de preț, dar pe care căutînd să o îmbogățim cu toate nuanțele pe care le impune viața în neîntrerupta ei evoluție, amabilitatea poate fi numită cea mai frumoasă virtute, care ne deschide drumul spre cucerirea prieteniei, după cum zicea un scriitor, „amabilitatea și sinceritatea cuceresc prietenia“.

Această virtute poate face mai mult ca orice în relațiile o-

mului în care nici averea, nici numele cu care te naști nu mai precumpănesc, ci doar meritul personal dovedit prin muncă.

Amabilitatea și politețea se vor dovedi atunci: respectarea omului în sine însuși și în alții.

Omul ca ființă superioară este sociabil și nu poate fi altfel căci obligațiile și interesele vieții sînt întrefesute cu colectivitatea în care trăim și pe care sîntem datori să o sprijinim, să lucrăm și să luptăm pentru progresul și fericirea ei. Astfel stînd lucrurile, virtutea amabilității va deveni mijlocul prin care vom contribui la ar-

monizarea relațiilor sociale fie prin cuvânt, prin scris sau faptă. Este adevărat că în viață, conversația cu semenii este mijlocul cel mai ușor și mai direct de a ne comunica prin viu grai : gândurile, impresiile, sentimentele, planurile, veștile ; și că adesea conversația poate fi constructivă și chiar fermecătoare dacă în ea intră în părți cel puțin egale cu subiectul în discuție, amabilitatea și respectul. Să nu uităm că în discuții, oamenii se încred în noi și ne iubesc în măsură cu manifestarea amabilității și politeții noastre și că amabilitatea ne dă mai mulți prieteni decât bogăția și mai multă încredere decât puterea. Din experiența vieții am constatat că un strop de miere atrage mai multe muște decât o cană de oțet ; că un zîmbet sau o vorbă bună, amabilă spusă unui bătrîn îi dăruiește acestuia o zi mai mult în viață. Ades în viață noi evităm persoanele morocănoase și a căror vorbire este lipsită de amabilitate după cum evităm un tablou cu o pictură ce ne dă o impresie neplăcută.

Mulți înțeleg amabilitatea cu totul greșit. Unii oameni se cred amabili numai fiindcă respectă anumite reguli de politețe și amabilitate față de superiorii lor (amabilitate de interes) sau față de femei. Acest lucru e cu totul fals. Politețea și amabilitatea aceasta seamănă cu farul care arată călătorilor numai intrarea în port. De ce oare nu te vei gândi că de o așa amabilitate are nevoie mama ta, tatăl tău, bătrînul pe

care l-ai întilnit pe drum, cel mai slab decât tine, bolnavul ce se uită în ochii tăi.

MAI MULTĂ AMABILITATE

Se spune că pentru ca ființa umană să se situeze pe poziția înălțimii de om în adevărata accepțiune a cuvintului îi trebuie multă trudă și că îi va mai trebui încă mult ca să ajungă la desăvîrșire. Acestea sînt țeluri la care să năzuiască a ajunge educația. Numai învățînd să se respecte pe sine și să se manifeste amabil, va ști copilul să respecte pe alții, convins că respectul pe care-l dă altora și-l dă lui însuși.

Dacă vom fi mereu preocupați ca să ne vedem pe noi în poziția altora, purtîndu-ne cu ei, cum am dori să se poarte ei cu noi, amabilitatea va fi o cheie fermecată care ne va deschide toate inimile. Atunci amabilitatea va deveni un mod de a fi sau de a ne purta care se va strecura în toate manifestările vieții, începînd din cămin, ca unsoarea într-o mașinărie pentru a-i înlesni mișcările.

Amabilitatea și politețea tind să transforme relațiile vieții sociale într-o pace armonioasă, ca un joc ale cărui reguli liber consimțite sînt respectate cu sfințenie de toți, pentru binele tuturor și al fiecăruia. Ea tinde să planteze în om respectul omului față de sine și față de alții, în sine și în alții.

Amabilitatea ne invită a ne ridica deasupra egoismului meschin la condiția ideală a omului de omenie, la a sluji un gând frumos, la a te strădui

să fii de folos altuia ceea ce însemnează a aduce o contribuție de seamă în lupta pentru binele semenilor.

Amabilitatea este antidotul invidiei, o buruiană îngăduită să crească numai în sufletele părăginite. Smulge-o la timp, de îndată ce prinzi de veste că a incolțit în sufletul tău, adusă de vînturi rele. Învață în schimb să respecti munca altuia, să-i recunoști meritele, să-i admiri realizările. Te vei bucura într-o zi cînd cu amabilitate va fi recunoscute și ale tale. Cînd vezi că altul a făcut mai mult sau mai bine decât tine, străduiește-te să-l ajungi, sau să-l întreci. Nu căuta să înjosești pe alții, este doar o iluzie că te înalți pe tine. Amabilitatea, politețea, respectul față de alții vor constitui primul pas pe drumul acesta. Meritul altuia să fie pentru tine, un stimulent, un îndemn, un model. Nu uita că modestia și amabilitatea este haina cea mai frumoasă care îmbracă meritul. Amabilitatea va zdrobi în fașă neînțelegerile din grăunțele cărora ar putea să incolțească certuri cu urmări grave, dar cel care știe să dea dovadă de mai mult calm, de bun simț și de amabilitate, își domină adversarul, impunîndu-i respectul de care este vrednic.

Este adevărat că valoarea politeți și amabilității este prea puțin apreciată. Mulți care au o inimă bună, au frumusețe în purtare. Mulți care sînt demni de respect din pricina sincerității, a sîrguinței și cinstei lor au din nefericire o mare lipsă de amabilitate. Această lipsă le strică toată fericirea și îi îm-

pedică de a se face folositori altora. Multe din cele mai plăcute și folositoare experiențe din viață, adesea prin simpla lipsă de cugetare sînt sacrificate din cauza lipsei de amabilitate.

Adevărata amabilitate nu este învățată prin simpla practică a regulilor etichetei. Regulele purtării trebuie observate neconținut. Dar adevărata amabilitate nu cere ca principiul să fie sacrificat unor convenționalități. Ea nu ține seama de caste. Ea învață respectul de sine, respectul față de demnitatea omului ca om, considerația față de fiecare ins al mării frății omenești. Miezul adevăratei amabilități este considerația față de alții. Educația de seamă și care dăinuiește este aceea care însuflețește bunătatea universală. Acea educație care face pe tineri să nu respecte pe părinții lor, să nu-i ajute în nevoile lor, care nu-i face amabili, plăcuți, generoși față de oricine, este un insucces.

Biblia se ocupă foarte mult de amabilitate și prezintă multe exemple de spirit neegoist, de frumusețe, amabilității de temperament atrăgător. Acestea sînt reflecțiile caracterului lui Hristos, care rostind cuvintele ce ar trebui să rămînă neșterse în mintea oricui a zis: „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“.

AMABILITATEA ÎN CĂMIN

Locul de unde trebuie să începem dovedirea amabilității sufletești este căminul, familia. Aici se găsesc cei care au ve-

gheat cu grijă asupra noastră și care în diferite împrejurări au mers pînă la sacrificii grele, veghind la căpătușii noastre, și cu toate acestea adeseori aici se dovedește locul în care mulți își permit a dovedi o totală lipsă de amabilitate. Dar nu trebuie să fie așa. Oare membrii familiei noastre, părinți, bunici, frați sau surori, nu au dreptul a se bucura de florile amabilității noastre pe care pretindem că le avem? Mulți însă nu au un temperament amabil și fericit în familia lor, ei nu au cultivat simpatia, amabilitatea și iubirea, și din cauza aceasta cei din familie au avut mult de suferit, iar căminul lor a devenit un deșert pustiu.

Iubirea curată și dezinteresată nu poate exista în inima cuiva fără ca să se dea pe față în afară, așa după cum focul nu poate să ardă fără să încălzească. Locul cel dintîi în care trebuie date pe față virtuțile creștine, este familia, căminul. Aici trebuie să intrăm cu o privire deschisă, cinstită, veselă și mai presus de toate amabilă. Aceasta va face mai mult bine familiei noastre decît toți banii cheltuiți pe rețete de înfrumusețare, pe îmbrăcăminte, sau pe florile pe care mai tîrziu le-am aduce la mormîntul mamei ce n-a fost ascultată și față de care nu ne-am purtat amabil în viață. Nu trebuie să ne lăsăm răpiți de simțămintele noastre. Nu este o înjosire a demnității noastre de a da pe față amabilitatea și dragostea în cămin, de a vorbi cu amabilitate și simpatie. Cuvintele de gingășie ros-

tite în cămin, nu înjosesc și nu dovedesc slăbiciune. Cu ce se dovedește superioritatea cînd în locul lor se rostesc cuvinte supărăcioase, cuvinte de dezbinare, de vrajbă, cuvinte nerescuțioase? O astfel de poziție este privită de Dumnezeu cu dizgrație. Ea murdărește caracterul.

A te lăsa stăpînit de un spirit strîmt și răutăcios, lipsit de amabilitate în cămin este de a turna otravă la rădăcina familiei, a căminului tău.

Astfel de trăsături de caracter, lipsite de amabilitate, dovedesc o inimă stăpînită de egoism. Această comportare trebuie schimbată. Mintuirea veșnică depinde de viețuirea după principiile de viețuire în conformitate cu virtuțile sfinte. Ne trebuie o nouă pocăință de zi de zi, dacă dorim să cîștigăm mintuirea nepieritoare a veșniciei.

În căminul nostru, ca și în viață, trebuie să fim amabili. Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură, scria apostolul Pavel credincioșilor. Nici un cuvînt care să aducă vreunui rănire, sau jignire. Trebuie scrute în viață trăsăturile grosolane, aspre, neiuuitoare și lipsite de amabilitate.

Trebuie să cultivăm cu toții un spirit amabil și să ne supunem controlului conștiinței. Adevărul poate face bărbați și femei mai buni, din aceia care-l primesc în inima lor. El lucrează asemenea aluatului pînă ce întreaga ființă este adusă în conformitate cu virtuțile dumnezeiești. El va deschide inima care a fost împietrită prin e-

goism și avariție, prin lipsă de amabilitate și atunci milostenia, bunătatea și amabilitatea sînt văzute cu roadele lor în viață. Pentru aceasta trebuie răstignită firea păcatului, căci numai așa se vor putea pune în practică principiile virtuților sfinte. Prea adesea cei lipsiți de amabilitate sînt și pretențioși. Dar cum s-ar simți ei dacă cei din jur s-ar purta cu lipsă de amabilitate față de ei? Dacă aceștia nu se vor deprinde cu spiritul stăpînirii de sine, nu se vor putea niciodată bucura de binecuvîntările veșnice.

Din cămin, mai pe sus de orice, copiii trebuie învățați că adevăratul respect față de părinți se arată prin ascultare și amabilitate. Perii albi sînt o cunună de cinste, ea se găsește pe calea neprihănirii. Copiii trebuie ajutați să cugete la aceasta și atunci ei vor netezi calea bătrînilor prin amabilitatea, politețea și respectul lor și vor aduce vieții măreția și frumusețea poruncii care zice: să te scoli înaintea perilor albi și să cinstești pe bătrîni.

AMABILITATEA PE STRADĂ

Strada sau drumul pe care circulăm, e un drum comun, care se cuvine a fi prețuit și respectat ca atare. De aceea ea se impune omului binecrescut ca un salon. Pentru unii așa ziși amabili, aici e considerat locul de manifestare a grosolăniei lor, considerînd că nu sînt cunoscuți. De aici decurge lipsa de respect și amabilitate față de bătrîni, muncitori mai în vîrstă,

față de colectivitate. Să nu uităm însă că igiena străzii ca și disciplina circulației sînt reglementate prin norme întocmite de către autoritățile de resort și că ele trebuie respectate de orice om civilizat ca niște cerințe ale vieții sociale. Omul civilizât, amabil, le respectă din convingere, fără a avea nevoie să se gîndească la rigorile legilor. Aici, ca și în locurile unde este binecunoscut, el va da dovadă de amabilitate și politețe. Cînd va folosi vehiculele publice se va socoti ca un musafir în vizită cu cei cu care călătorește și se va purta ca un om binecrescut. Să nu uităm că oamenii ne vor judeca, chiar dacă nu ne cunosc, după purtarea, atitudinea și ținuta noastră. Corectitudinea este o datorie de respect față de tine însuși și față de alții, iar prevenirea și amabilitatea pe care o arăți semenilor sînt semnele bunei creșteri și ale unui suflet ales. E un omagiu al tinereții față de cei bătrîni ca în mod amabil să le ofere locul pe bancă. Cînd cei tineri vor fi bătrîni se vor simți mișcați de atenția unor alți tineri necunoscuți, care îi vor răsplăti cu acelaș sentiment. Pretutindeni și în toate manifestările să ne călăuzească amabilitatea, politețea și respectul, neuitînd că prin fapte se arată cu adevărat o educație aleasă.

SALUTUL

Pe stradă sau în orice alt loc ne-am afla în societate, să nu uităm că cel mai vechi și cel

mai obișnuit dintre semnele de politețe și amabilitate exterioară, este salutul.

Respectul, prețuirea, simpatia și amabilitatea pe care le exprimi față de cineva, precum și buna creștere pe care vrei să i-o dovedești, se exprimă prin salut.

În graiul bunei cuviințe și amabilității, salutul este un semn distinctiv. Este forma prin care se arată starea unui suflet. Însoțit de cuvinte sau numai de gesturi, această formalitate convențională poate exprima atît buna creștere — celui care îl dă, cum și sentimentele adevărate din care izvorăște.

Dintre toate datoriile noastre sociale, salutul este cea mai ușoară, cea mai plăcută datorie de plătit, și orice datorie achitată la timp cu amabilitate îți va aduce o mulțumire neabătută. De altfel experiența ne arată că ea va produce și o plăcută surprindere și recunoștință, celui căruia i-a fost adresată.

Salutul variază după gradul relațiilor, după condiția persoanelor și după locul unde se schimbă. Oricum și oriunde însă, el trebuie îmbrăcat cu amabilitate și politețe corespunzătoare, ca un semn de respect reciproc.

Sînt unii care în această privință dau dovadă de un spirit de grosolană mojiție, fie în salutul pe care-l adresează, în felul cum răspund, sau în absența totală de la această datorie, trecînd îmbufnați și lipsiți de respect pentru societatea în care trăiesc. Acestea sînt

suflete mici, lipsite de virtuțile care pot înnobila și înălța un suflet.

AMABILITATEA ÎN VORBIRE

Mijlocul prin care ne exprimăm în cea mai mare măsură sentimentele noastre și ne manifestăm simțimintele noastre este vorbirea. Aici este totodată și locul în care se dovedește adeseori prea puțină amabilitate, atât în cămin cât și în societate. Nu ar trebui să uităm însă că iubirea, blindețea, amabilitatea și stăpînirea de sine, trebuie să fie neconținut legea vorbirii celui care vrea să-și arate noblețea caracterului său. Dar, pentru a fi feriți de ipocrizie și fățarnicie care sînt otrava caracterului, trebuie să ne străduim ca vorbele amabile, adresate aproapelui, să corespundă cu sentimentele sufletești pe care i le păstrăm. În privința aceasta trebuie să facem negreșit o schimbare și o renaștere. Pentru fericirea noastră personală este necesar să ne controlăm fiecare cuvînt și fiecare faptă, căci există cuvinte lipsite de amabilitate și blindețe care lovesc mai puternic decît sabia și mulți sînt aceea care înjunghie cu limba mai rău decît cu pumnalul. Există cuvinte a căror înțepătură o simți toată viața. Cum ne-am simți noi dacă alții s-ar purta cu noi în acest fel? Dacă vom lăsa însă ca virtutea amabilității și politeții să stăpînească inimile noastre, atunci vorbirea noastră va fi ca un balsam vindecător. Prima condiție deci pe

care ar trebui să o îndeplinească o vorbire este de a fi amabilă, curată și plină de bună-tate și adevăr; manifestare exterioară a frumuseții lăuntrice. În felul acesta în vorbirea curată amabilă, frazele fără rost și de umplutură sînt condamnate. O vorbire amabilă este lipsită de complimente înșelătoare, de ocolirea adevărilor, exagerări, calomnii și altele de felul acesta. Adevărata amabilitate în viață se va da pe față printr-o vorbire curată. De aceea în vorbire trebuie dezrădăcinat obiceiul rău și degradant al flecărelilor și birfelii, al criticii dușmănoase, care sînt un blestem pentru societate și familie, căci altfel vorbirea lipsită de amabilitate și bună-tate în cămin este ca o otravă ținută la rădăcina propriei noastre familii. Un proverb al înțeleptului spune că moartea și viața sînt în puterea limbii și că oricine o iubește îi va mîncă roadele.

Ferește-te pe orice cale de aere de îngîmfare și orgolioasă nesocotire a bunăcuviinței și lipsei de amabilitate. Ferește-te de replici brutale și caută ca prin amabilitate să stingi focul ce caută a se declanșa. Mena-jează-ți părintele, bătrîni și respectă pe semenul tău. Iată principiul care să ne călăuzească pe calea obținerii acestei sfinte virtuți. Ferește-te de oamenii flecari și infumurați. Respectă vorbirea altora, căci amabilitatea și politețea într-o conversație sînt obligatorii și pentru cel care vorbește și pentru cel care ascultă. Nu fii tăios,

categoric. Chiar convingerile și certitudinile cele mai ferme exprimă-le cu amabilitate și politețe. Ele vor fi primite cu mai mare bucurie de interlocutor.

HRISTOS, MODELUL NOSTRU DE AMABILITATE

În viața lui Isus, virtuțile frumuseții caracterului întru-chipau desăvîrșirea lor. De aceea, dacă Hristos ne este modelul de viață, vorbirea noastră va fi dreasă cu har, iar vorbitorul va da dovadă că a căpătat o educație în școala Divinului Învățător. Dacă mintea este curată și cugetele înalte, cuvintele vor fi de acelaș fel, ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint. Să nu uităm însă că adevărata finețe și amabilitate în vorbire nu va fi niciodată însușită atîta timp cît egoismul și eul personal nerenăscut este socotit ca lucrul cel mai de seamă. Aici trebuie pus frîu buzelor și limbii, căci în păcătuirea cu buzele este o cursă primejdioasă care va ruina caracterul.

Domnul Hristos însă care reprezenta desăvîrșirea caracterului nu ne-a spus că ajungerea la această desăvîrșire ar fi un lucru ușor. Un caracter nobil și complet nu se dobîndește ca moștenire, nici nu-l putem avea printr-o întîmplare, ci el poate fi cîștigat prin silințe personale. Dumnezeu dă omului talentele, puterile și mintea; noi formăm caracterul și anume prin luptă contra înclinărilor moștenite.

SINCERITATE IN INTENȚIILE SUFLETULUI

(Urmare din pag. 16)

Trebuie să ne criticăm pe noi înșine de aproape și să nu îngăduim nici o trăsătură de caracter neîndreptată. Ne revine o mare răspundere ca să ne eliberăm de defectele caracterului nostru. Să nu uităm că purtarea, cuvintele, faptele, îmbrăcăminte și chiar expresia feții noastre au o influență puternică pentru cei din jur și că de aceasta depinde în mare măsură urmările bune sau rele care adesea nu ni le putem închipui. Caracterul este o putere. Mărturia tăcută a unei vieți amabile, neegoiste, este o influență spre bine de neînvinș. Ea descoperă în propria noastră viață caracterul lui Hristos. Și astfel noi lucrăm împreună cu El. Deci numai dacă descoperim în viața noastră caracterul Lui, El va putea lua chip în noi. Regula de aur pentru urmașii lui Hristos este principiul adevăratei amabilități și ilustrarea ei cea mai credincioasă, așa cum se vede ea în caracterul și viața lui Isus. Atunci veșmintele lor albe de curățenie vor fi asemenea Lui. Lumina care strălucea de la fața Sa va lumina calea pentru picioarele lor. Isus ne cere să recunoaștem drepturile fiecărui om. Toți trebuie tratați cu finețe și delicatețe. Atunci amabilitatea va fi călăuză noastră în viață și omul va ajunge să se respecte pe sine ca om și pe semenul său ca pe sine însuși. Să trăim, să ne străduim să trăim pe deplin această nobilă virtute a amabilității.

parentă purtare exterioară de om nobil și politic, și atunci e greu să pricepi scopul intențiilor.

Nu este cazul ca să mergem prea departe cu examinarea acestui fel de manifestări a intențiilor omului. Ceea ce ne interesează pe noi creștinii sînt următoarele: Ar putea să-mi spună și mie Dumnezeu Tatăl după cum a spus și Domnului Isus Hristos: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea“? Legătura dintre Tatăl și Fiul este unul din exemplele cele mai bune de imitat și luat ca model. Izvorul intențiilor Domnului Isus Hristos era din Dumnezeu, pentru că trăia într-o continuă legătură cu Tatăl, iar prin viața Sa a manifestat în întregime

voința Lui. El spunea: „Eu nu pot face nimic de la Mine Insumi“.

Imitînd în totul pe Domnul Hristos, ajungem să înțelegem rostul cuvintelor spuse prin Spiritul profeției: „Feriți-vă de cei curați cu inima“. Au o însemnătate mult mai adîncă — nu numai curați cu simțul, ceea ce se înțelege de obicei prin curăție, și liberi de orice sensuațitate și de orice poftă, ci credincioși în intențiile ascunse ale sufletului.

Să fim credincioși în intențiile ascunse ale sufletului, față de familie, față de îndatoririle pe care le avem către Dumnezeu și Biserica Sa și față de îndatoririle ce ne revin ca cetățeni ai scumpei noastre patrii.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 3-4 - MARTIE - APRILIE 1962

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Apare la două luni odată sub conducerea unui comitet

Redacția și Administrația :

București, Str. Ghenadie Patrescu Nr. 116, Raionul T. Vladimirescu
Oficiul poștal 20
Telefon 21.59.50

Redactor: DUMITRU POPA

ALTRUISM

Din țara dragostei divine,
Veni la noi Cel plin de har
Și de la iesle la Calvar,
Făcînd de-a pururi numai bine,
Nimic nu strînse pentru Sine,
Ci dete zilnic la oricine
Cerescul dar !

El orbilor le-a dat vedere,
El mușilor le-a dat cuvînt ;
Și celui ce-a căzut înfrînt
I-a dat curaj, i-a dat putere
Și-atîta sfîntă mîngîiere
Încît putea și el să spere
În Cel Prea Sfînt.

Smerit apoi urcă Calvarul,
Uitat chiar și de Dumnezeu ;
Și dacă-n ceasul cel mai greu
A trebuit să bea paharul,
Sorbindu-i pînă-n fund amarul,
A fost căci El a dus coșmarul
În locul meu !

Muri în chinuri nedescrise,
Dar a rămas pe veci model :
El nu trăise pentru El,
Ci pentru alții El trăise,
Mereu la alții se gîndise
Și-n locul altora murise :
Divinul Miel !

PETRE V. CAZAN

= **CURIERUL ADVENTIST** =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA: BUCUREȘTI, RAIONUL T. VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET